

Ježiš Kristus, naša nádej – I. detstvo; 2 – zvestovanie Márii – Počúvanie a ochota

(spracované podľa katechézy Pápeža Františka z 22. januára 2025)

Lukáš na začiatku svojho evanjelia ukazuje ovocie premieňajúcej moci Božieho Slova, ktorá pôsobí nielen v chrámovom nádvorí, ale aj v chudobnom príbytku mladej Márie, Jozefovej snúbenice, ktorá žije ešte vo svojej rodine.

Po Jeruzaleme je Gabriel, posol veľkých božích správ, ktorého meno v sebe nesie slávu božej moci, poslaný do dediny, ktorá sa nikde v Starom zákone nespomína: do Nazareta. V tom čase to bola dedinka v Galilei, na periférii Izraela, v oblasti hraničiacej s pohanmi.

Presne tam anjel priniesie posolstvo, ktoré je vo svojej forme aj obsahu neslýchané; až tak neslýchané, že Mária sa rozruší a zľakne. Miesto obvyklého hebrejského pozdravu „*Šalom – Pokoj*“, anjel pozdraví Pannu pozvaním: „*Chaire – Raduj sa!*“. Je to výzva drahá posvätnej tradícii – proroci ju používali, keď ohlasovali príchod Mesiáša (por. Sof 3,14; Joel 2,21-23; Zach 9,9). Je to pozvanie k radosti, ktorú Boh ponúka svojmu ľudu na konci exilu a Pán dáva pocítiť svoju živú a činorodú prítomnosť.

Anjel zároveň oslovuje Máriu termínom neznámym biblickej tradícii: „*kecharitoméne – naplnená božou milosťou*“. To naznačuje, že Božia láska už dávno prebývala a stále prebýva v Máriinom srdci; vypovedá o tom, aká je ľúbezná a najmä o tom, ako nádherne v nej Božia milosť zavŕšila svoje veľdielo: Mária je plná milosti.

Tento láskavý prívlastok dáva Boh jedine Márii a sprevádza ho uistením: „*Neboj sa!*“. Pánova prítomnosť vždy dáva milosť nebať sa – a tak to vraví aj Márii: „*Neboj sa!*“ To isté vraví Abramovi, Izákovi, Mojžišovi: „*Neboj sa!*“ (por. Gn 15,1; Dt 31,8). To isté hovorí aj nám: „*Neboj sa, vytrvaj. Neboj sa!*“ Čo robíš, keď sa bojíš? Čítaš horoskopy? Ideš za vešticou? Dáš si na ruku červenú stužku? Klopkaš na drevo? Nič z toho nepotrebujeme: „*Neboj sa!*“ Boh nám hovorí krásne: „*Ja som s tebou.*“ Všemohúci Boh je Bohom nemožných vecí. Je s Máriou, je jej spoločník na ceste, jej hlavný spojenec, večný „*SOM-S-TEBOU*“ (por. Gn 28,15).

Potom Gabriel oznámi Márii jej poslanie. Slovo, ktoré prichádza zhora volá Máriu, aby sa stala matkou očakávaného Mesiáša. On bude kráľom nie podľa ľudských merítok, ale božím spôsobom. Jeho meno „Ježiš“ znamená „Boh spasí“. To všetkým naveky pripomína, že nie človek, ale jedine Boh prináša spásu. V Ježišovi sa naplňa Izaiášovo proroctvo: „*Nie posol ani anjel, ale vyslobodil ich sám. Vo svojej láske a útrpnosti ich sám vykúpil*“ (Iz 63,9).

Toto materstvo otrasie Máriou od základov. Mária rozjíma o tom, čo sa deje a tam, hlboko vnútri svojho otvoreného a citlivého srdca počuje pozvanie zveriť sa Bohu, ktorý pre ňu pripravil celkom osobitné „Turíce“. Celkom ako na počiatku stvorenia, Boh chce Máriu zatóniť svojím Duchom, mocou schopnou otvoriť, čo je zatvorené tak, aby to nepoškodil, bez porušenia ľudskej slobody, chce Máriu zahaliť do oblaku svojej prítomnosti, aby v nej žil Syn; a aby ona žila v Synovi.

Mária sa zapája dôverou, oddáva sa, poslúcha, robí vo svojom srdci miesto, stáva sa Božou svadobnou komnatou. Mária prijíma Slovo vo svojom tele a tak sa púšťa do najväčšej misie, aká kedy bola zverená ktorémukoľvek ľudskému stvoreniu. Ponúka sa do služby: no nie ako slúžka, ale ako spolupracovníčka Boha Otca, plná dôstojnosti a authority, aby mohla spravovať dary božského pokladu tak, aby mnohí z nich mohli naplno čerpať.

Naučme sa od Márie, Matky Spasiteľa a našej Matky, ako otvárať naše uši Božiemu slovu, ako ho prijímať a strážiť tak, aby premieňalo naše srdcia na bohostánky jeho prítomnosti, na domy plné pohostinnosti, v ktorých bude rásť nádej.